

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 25- 04- 1986

Thanh Khí Điển

Thanh Khí Điền

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 25- 04- 1986

Mọi người đã hướng tâm muốn hiểu rõ, “Điền là gì ; Thượng Đế là ai, Phật là ai, Tiên là ai ; tại sao tôi không thấy ?” Nó khó khăn ở chỗ này.

Cho nên, tôi đã thường cắt nghĩa cho các Bạn rằng : gốc chúng ta hiện tại là do Thanh Khí Điền nhẹ nhàng chuyển hóa trong tâm thức ; mỗi nẻo học nào cũng có sự diện của Thanh Khí Điền ; Thanh Khí Điền là một quyền lực nhẹ nhàng nhứt cả Càn Khôn Vũ Trụ này, nhưng mà chúng ta không sao nhận ra chơn tướng của chính mình và chơn tướng của Thượng Đế. Cho nên, đã nói quyền năng là vô cùng khắp nơi nơi ; và quyền năng là công bằng, bác ái, từ bi.

Cho nên, chúng ta đã lấy dung điểm làm Pháp Luân Thường Chuyển để rõ Đấng Từ Bi là ai ; mà tại sao Đấng Từ Bi, giáng lâm xuống thế gian, kêu chúng ta phải hòa tan với Ngài ở tương lai nếu chúng ta cố gắng tu học ; bỏ tất cả những sự cống cao ngạo mạn, đố kỵ, tị hiềm trong tâm chúng ta, chúng ta mới có cơ hội hòa tan với Ngài ? Vậy Ngài ở đâu mà chúng ta hòa tan ; đi đâu tìm ra Ngài ?

Từ giờ, phút, khắc, các Bạn đang sống với Ngài, đang bàn bạc với Ngài trong nẻo hóc của chơn tâm, bất cứ nơi nào : lấy hơi thở làm căn bản để dẫn tiến tâm linh sẵn có của các Bạn ; lấy hơi thở để phá vỡ những vách tường ngăn chặn bước tiến tâm linh của các Bạn ; lấy hơi thở để soi sáng tất cả những cái gì Bạn sẵn có trong nội thức của các Bạn.

Chúng ta đang sống trong sự thanh dịu nhẹ nhàng hiện

tại : chúng ta bằng lòng ngồi xếp bằng ; chúng ta bằng lòng bịt lỗ tai lại ; chúng ta bằng lòng bỏ tất cả những sự vọng động ở bên ngoài để hướng về bên trong. Hướng về bên trong là hướng về cái gì ? Hướng về cái sự nhẹ nhàng nhứt mà chúng ta đang hưởng, qua lỗ mũi chúng ta : Thanh Khí Điền !

Thanh Khí Điền đó nó sẽ đi tất cả châu thân các Bạn, và nó liên hệ cả Càn Khôn Vũ Trụ, bàn bạc bất cứ việc gì, và đả thông bất cứ việc nào nếu các Bạn biết chiêm ngưỡng nó và sống với nó, lấy nó làm điểm chánh ; thì các Bạn thấy chơn tướng của Thượng Đế ở trong Bạn, và các Bạn sẽ thấy cái chơn tướng nhỏ hẹp của chính Bạn là tự ái, đố kỵ, tị hiềm : che lấp sự sáng suốt của chính mình, không hòa với sự siêu nhiên sẵn có trong nội tâm ; cho nên càng ngày càng eo hẹp, rồi nó dẫn tiến ra đôi môi, nói mà không làm được ; tranh chấp và không thực hành.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta khép mình để thực hành hưởng cái siêu diệu đó, cái nhẹ nhàng đó, cái cảm thức đó, nó đi tới vô cùng và cởi mở tới vô cùng. Biết Thanh Khí mới biết Điện ; không biết Thanh Khí, không biết Điện : các Bạn càng làm Pháp Luân Thường Chuyển, càng làm càng mở, càng làm càng chuyển, càng làm càng khai thông, càng làm càng hòa hợp và hiệp nhất với cả Càn Khôn Vũ Trụ ; trong bằng cái ý mà thôi !

Cho nên, tôi đã nhắc các Bạn mỗi buổi sáng phải đứng ra ngoài trời để tưởng một chút, dưỡng thanh khí của Càn Khôn Vũ Trụ : dùng trung tim bộ đầu với lỗ mũi, hít một lượt, 3 lần như vậy, để tập quen và tương lai chúng ta dùng ý chuyển điện ; dùng ý để hít để khai thông ngũ tạng của chúng ta. Cho nên, nó có giờ giấc : khi mà trung tim bộ đầu các Bạn cảm ứng được điều này thì luôn luôn các Bạn làm việc tứ

thời : 6 giờ sáng, 12 giờ trưa, 6 giờ chiều, giờ Tý ban đêm ; là ngay chỗ đó nó có mát lạnh và chuyển chạy.

Cho nên, đến lúc chúng ta làm Pháp Luân bằng ý : vừa chuyển : “Ý tôi muốn đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu,” thì tự nhiên nó chuyển và nó quy hội lên trung tim bộ đầu. Quy hội trung tim bộ đầu để chi ? Để học Đạo, hòa với thanh giới ; rồi nó mới đi tới sáng suốt tạo cái hào quang tự vệ, tự tiến.

Cho nên, con đường tu của chúng ta là phải đi về trong chánh giác, chớ không có lý luận bên ngoài nữa ! Thậm chí thể xác của chúng ta, chúng ta cũng cho nó là một cái vỏ và phương tiện tạm mà thôi ; còn cái chánh của nó là siêu nhiên, là khí điện, cấu trúc bởi siêu nhiên mà có ! Cho nên, khi mà tâm trí của các Bạn tập trung rồi, tất cả mọi sự việc đều dễ dãi !

Rồi các Bạn mới nhìn thấy “Khó, do tôi tạo ra ; bệnh

do tánh sanh, thấy rõ ràng ! Cái tánh tôi khó chịu chừng nào thì cái bệnh tôi sẽ tràn lan và làm ảnh hưởng cho người khác, và truyền cái bệnh cho người khác !” Đó là chỉ làm tai hại xã hội Nhơn sanh, chớ không có lợi ích cho xã hội Nhơn sanh.

Cho nên, chúng tôi khép về siêu nhiên thì tánh tôi đúng là nào cũng tròn đầy ; cho nên nói, ‘Chơn lý là tròn, không dư, không thiếu.’” Khi các Bạn cảm thức rồi, các Bạn làm thơ, các Bạn thấy không dư, không thiếu : cách nào cũng tròn và cắt nghĩa được, và cứu vớt được.

Cho nên, chúng ta quy về điển giới, chúng ta học cái khóa Điển Tâm này để thức tâm, ở trong sơ cấp điển giới chớ không phải trung cấp : ý thức rõ Thượng Đế trong ta, Ngài trong ta, Phật trong ta ; mà chính địa ngục là ta tạo mà thôi ! Nếu mà chúng ta còn nuôi

duỡng bản chất tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục đó, mà hướng phàm để tranh chấp, thì đóng cửa mà không có tiến ; mà chúng ta nghĩ về tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục về siêu nhiên thì chúng ta chỉ có thặng hoa mà thôi : tham Đạo, mở tất cả những bản chất tham, sân, si, tâm tối, mà để hòa hợp khai triển ở bên trên.

Cho nên, chúng ta mới thấy chúng ta có cái vốn : cái vốn từ xa xưa, cái vốn Không Không trong lúc chào đời đã chứng minh cho chúng ta thấy rồi ! Rồi trong lúc Bạn ra đi, đi với cái gì ? Đi với cái vốn Không ! Tại sao còn lý luận cái chuyện mơ hồ nữa ? Cho nên, chúng ta đến “Không,” rồi sẽ về “Không” ; rồi học cái gì ? Đó ! Học coi có thể giữ được cái “Không” không ?

Khi các Bạn đã giữ được cái “Không” thì ở trong động các Bạn cũng vẫn là tịnh, chớ không cần ở trong động

mà các Bạn tham thiền mới là tịnh ! Không ! Cái tham thiền là chúng ta đi quá trớn rồi, chúng ta thấy rằng : “Chỉ có tham thiền mới cứu vớt được, cho nên tôi khép mình để cứu vớt và thâu trở lại cái vốn đã mất là cái vốn Không Không.” Khi các Bạn tu thiền rồi, khép mình tu thiền, khai tâm mở trí hướng về thanh điện của Bề Trên rồi, các Bạn, các Bạn quy Không, các Bạn lấy lại vốn rồi ! Cái vốn đó đời đời bất diệt, xài hoài còn hoài, ăn hoài còn hoài, không hết !

Ngay ở trường đời, các Bạn thấy chưa ? Các Bạn dễ dãi với gia cang, thương yêu mọi người, trong tình thương xây dựng, thanh nhẹ như thanh khí điện đã ban cho các Bạn, các Bạn lấy cái lời lẽ sáng suốt để cứu độ tất cả những người xung quanh của các Bạn, thì các con và vợ Bạn, hay là người gia đình thân thuộc, đều quý mến ! Hỏi chớ, Bạn ăn sao cho hết ; đâu cần phải đi ra ăn cướp của xã hội đâu ? Chỉ có tình thương

trong gia đình xây dựng được ! Mà muốn cảm thấy cái tình thương đó thì cảm thấy cái thanh khí điển siêu nhiên chúng ta đã tận hưởng, mà chưa sử dụng !

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta phải sử dụng; sử dụng trong nhẹ nhàng ; rồi cảm thức đó nó mới khai mở cái bản chất tâm tối đóng cửa, là tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục của tình đời ; nó đóng cửa.

Chúng ta phải mở nó ra, bằng thanh điển từ ái xây dựng, thì tự nhiên nó không còn nữa. Càng ngày, mỗi ngày các Bạn làm được một điều tốt, thì một năm các Bạn làm 300 mấy chục điều tốt thì lần lần tự nhiên nó nhẹ nhàng trong tâm thức của các Bạn.

Đối với người Vô Vi, mỗi ngày mỗi thiền, “Mỗi ngày tranh thủ được một tiếng đồng hồ cho chính tôi,“ thì một năm các Bạn cũng được nhẹ nhàng. Mà càng ngày càng tranh thủ nhiều hơn, 24 trên 24, là dùng ý niệm

ngay trên trung tim bộ đầu, lả đi, đứng, ngồi, nằm đều niệm, niệm Phật tỏa ra hương thơm thanh khí điện trên bộ đầu ; rồi đi đến đâu, độ đến đó ; làm sao có cái sự kẹt nữa ? Chính Bạn không còn kẹt thì các Bạn chỉ cái kỹ thuật tháo gỡ cho người khác thì chúng ta sẽ không còn kẹt nữa ; thì cái mức tiến của chúng ta mới là vô cùng ! Làm một việc cho tất cả mọi việc : xây dựng một cơ đồ tâm linh của Thượng Đế tại thế mà tất cả mọi người đã có, và bỏ, chớ không phải không có !

Chúng ta biết cái kỹ thuật này, trở lại với chính mình, đi bằng cách nào, thì mọi người phải đồng đi và trở lại với chính họ. Nếu họ không có sáng suốt, làm sao họ đi học được ? Nếu không có sự sáng suốt, làm sao họ đi làm việc được, lãnh lương được ? Có sáng suốt hết, nhưng mà nhẹ hay là nặng đó thôi ! Nếu nhẹ thì nó làm địa vị cao hơn ; nặng, nó làm địa vị thấp hơn ; nhưng mà mọi người đều tương đồng !

Tại sao nặng, tại sao nhẹ ? Tại vì nó ôm nhiều quá, nó phải nặng ! Mà nó buông thả, thì nó nhẹ. Cho nên, chúng ta hiểu được cái kỹ thuật buông thả này, buông mở này đạt tới thanh tịnh, thì chúng ta độ mọi người đi tiến tới.

Tiến tới đâu ? Tiến tới Triết Giới rõ ràng ! Lúc mà trung tim bộ đầu các Bạn khai triển rồi, các Bạn thật sự tiến tới Triết Giới : các Bạn dòm : cọng cỏ cũng tỏa được một vàng thơ tốt đẹp siêu nhiên : cả Càn Khôn Vũ Trụ hòa hợp và cởi mở ! Cái màu sắc đó có dễ làm không các Bạn ? Nội màu xanh không hà, các Bạn kiếm biết bao nhiêu loại màu xanh khác nhau không ? Màu đỏ, biết bao nhiêu loại màu đỏ khác nhau không ? Trùng trùng, điệp điệp, thiên biến vạn hóa, không có giới hạn một cục như chúng ta : nói màu hồng, biết màu hồng thôi, chớ không biết cái màu hồng gì ! Người ta nhiều loại lắm, khác nhau !

Cho nên, chúng ta nhìn huynh đệ tử muối chúng ta : mắt, mũi, tai, miệng ; mà mỗi người khác nhau ; kể 30% vàng, 70% bạc, nó khác nhau ; một li thôi là khác nhau : 70% vàng và 30% bạc, nó cũng khác nhau à ; vàng, bạc lẫn lộn, không ai thấy. Cho nên, từ li từ tí ; từ tia điện tính rất tinh vi ! Chỉ có thanh tịnh mới dòm thấy mà thôi.

“Đấng Đại Thanh Tịnh” là ai ? Chính Ngài đang ban Thanh Khí Điện cho chúng ta, và Ngài đang sống với chúng ta đây ; Ngài ở trong chúng ta, và chờ đợi sự tiến hóa của chính chúng ta. Càng hiểu Ngài, càng tưởng Ngài, càng mến yêu Ngài, càng sống với Ngài, chúng ta mới thấy rằng chúng ta là bất hiếu, không biết thương, chưa biết thương, chưa biết thương yêu ; còn ghét bỏ chớ chưa biết thương yêu !

Thành ra bây giờ chúng ta phải dày công tu học : trên

đường trở về nguồn cội, chúng ta luộm lặt những cái gì sai lầm : biết bay được là bay đi : từ trên đó, cứ bay đại xuống đây rồi sẽ tính ! Bây giờ luộm lặt, thấy chúng ta đã làm hư biết bao nhiêu công chuyện cơ đồ của Thượng Đế ! Chúng ta, người có lỗi ! Ở thế gian này cũng vậy, cha mẹ nuôi dưỡng chúng ta, sanh thành tay, chân có đầy đủ ; giáo dục của cha mẹ tràn giang đại hải ; nhưng mà chúng ta làm không đúng : nội cái tham dục không mà hại cả cuộc đời, mà hại cả thanh danh của cha mẹ nữa !

Ngày nay chúng ta thức tâm rồi, chúng ta luộm lặt trở về : tránh con đường tội lỗi, trở về với chơn giác để đóng góp một chuyện xứng đáng mà cha mẹ mong muốn, cũng như Trời Phật mong muốn. Chúng ta biết lỗi rồi, phải sửa lỗi để tiến : biết tự ái không đóng góp được cho quảng đại quần chúng, chúng ta phải dẹp tự ái !

Cho nên, chúng ta đã tìm ra Thượng Đế trong ta rồi ; Ngài luôn luôn trong ta, Ngài bàn bạc đêm như ngày trong ta, và đánh thức ta bất cứ giờ phút nào : khi các Bạn bực bội rồi, các Bạn hướng thanh, thấy Ngài đó chớ đâu ! “Tánh tình tôi nhẹ như hơi thở này, tôi đâu đến nỗi tranh chấp với bạn bè tôi mà gây cho phiền muộn, tôi không ngủ được, không ăn được !”

Rồi đối với trường đời, nói về tiền bạc là quan trọng ; nhưng mà cũng không hiểu được Diêu Trì Kim Mẫu là ai, Đức Mẹ là ai ! Kim Mẫu, Kim Mẫu kia mà : tiền bạc là Mẹ đó chớ, các Bạn ơi ! Khi mà các Bạn cần là Mẹ ân cần xoa dịu vết thương đau ; lúc các Bạn có tiền, các Bạn mua gì thì Mẹ độ đó, Mẹ bằng lòng chấp nhận hy sinh để đem lại cái gì cho con muốn ; bất cứ giờ phút nào người Mẹ Thương Yêu luôn luôn trong Bạn, không xa Bạn ! Nếu các Bạn xa người mẹ thì mẹ, Mẹ Thương Yêu không sống với xã hội này, mà

không biết Ngài ; giống như khi sử dụng Ngài mà chà đạp Ngài ! Thấy rõ chỗ đó không? Cái tình thương lai láng không ngừng nghỉ nó rưới cái Pháp Thủy trong tâm các Bạn, từ hành động, từ miếng giấy biểu lộ, tất cả là đạo tâm để xây dựng cho các Bạn tiến và các Bạn thấy rõ các Bạn hơn, và các Bạn sử dụng tình thương và đạo đức và thấy giá trị yêu thương của cộng đồng Càn Khôn Vũ Trụ là một, của Lão Mẫu là một, của Thượng Đế là một !

Thấy rõ chỗ này : Ngài thương chúng ta vô cùng, phục vụ trước ngày chúng ta chào đời chứ không phải đợi chúng ta ra rồi mới cho. Không ! Trước khi chào đời là đã cho cái số mệnh cho chúng ta rồi : lớn lên làm gì, ăn nhiều, mặc nhiều, có chừng hết, sắp sẵn hết, không thiếu một phương tiện nào ! Nhưng mà chúng ta là một người phản bội mà thôi ; phản bội đến nỗi hồn của nó mà nó không biết : nó là phản bội Trời Đất ; không

biết nó có cái hồn !

Ngày hôm nay thức tâm, đau khổ quá rồi : chính mình đánh mình, chính mình đập mình ; bây giờ mới chịu tu. Hỏi, tại sao nói ngược : người gì mà ngu, chính mình đánh mình ? Nóng tánh là mình đánh mình đó ; giận hờn là mình đánh mình đó ; ghen ghét là mình đánh mình đó. Bây giờ chúng ta không đại đột nữa, chúng ta trở về với căn bản thanh nhẹ : chúng ta đang sống với Đấng Từ Bi, và chúng ta phải học từ bi và thực hiện từ bi trong sự thanh nhẹ sẵn có trong nội thức của chúng ta. Không nên bê trễ nữa !

Vui hòa đi ; chúng ta đã có Cha ngự trong tâm rồi, có Mẹ trong tâm chúng ta rồi, không bao giờ bỏ chúng ta ; chỉ chúng ta từ bỏ hai Ngài đó thôi ! Cha Mẹ luôn luôn hỗ trợ : có âm, có dương, có đầy đủ hết, không thiếu một cái gì hết ! Phương tiện đầy đủ : trong cơ

cầu các Bạn, thượng, trung, hạ, thức điều khiển tất cả 3 giới ; có ngôi vị, mà không chịu làm ! Cứ hướng ngoại, rồi đâm ra tranh chấp, đâm ra giận hờn, đâm ra nóng nảy ! Mà hướng nội thì cái nóng nảy nó đâu có ô hợp nữa, nó phải tan : các Bạn hướng nội chừng nào thì các Bạn tự nhiên nó phải tan ; các Bạn cứ tưởng tới Thanh Khí Điện thôi, đừng tưởng tới Thượng Đế ; Thượng Đế nó xa vời !

Thanh Khí Điện đang giải tỏa cái phần ô trược trong nội tạng của các Bạn. Các Bạn dày công đem vô càng nhiều càng tốt, càng mở ; rồi càng thanh nhẹ mình mới vượt khỏi cái thể xác này : cái thể xác gồ ghề xấu xí này đang ngồi đây, chúng ta đi lên trên dòm xuống thấy nó nặng trược vô cùng, nó không có đáng giá !

Nhưng mà ông Trời lấy đó làm cái khám, cái khám

ô trước để cho nó thức tâm, để cho nó nói nó ở cảnh tiên nó sung sướng, nó không cần hưởng cái ô trước ; nó thanh cao ! Nhưng mà kỳ thật giam nó trong cái chỗ thôi tha nhứt là cái thể xác con người ; để cho nó hiểu, để cho nó đạt tới quân bình : nó thấy cái trước của Thượng Đế và nó thấy cái thanh của Thượng Đế đã và đang làm việc khắp các nơi, và đã và đang bàn bạc khắp các nơi : Có thanh, có trước ; có tà, có chơn ; đầy đủ cho nó, để nó ngự trị và nó học nó tiến hóa.

Cho nên, sau này nó trở về với Thượng Đế nó mới xứng đáng là con của Thượng Đế : con của Thượng Đế phải biết hai chiều : người cha ở thế gian dạy con cũng hiểu lợi và hại, thì con của Thượng Đế cũng biết hai chiều để cứu cả hai chiều : thấy hại, thấy thất bại, nhưng mà là thành công ; thấy thành công, nhưng mà thấy luôn cả sự thất bại luôn ! Nó thấy hết cả mọi mặt, chơn lý nó mới tròn. Mà nó thấy một mặt, bỏ một mặt,

thì chơn lý nó không bao giờ tròn ; thì làm sao nó trở về với chơn lý được ?

Cho nên, các Bạn, không nhiều thì ít, nghe qua băng giảng của tôi và đã thực hành như tôi đã và đang thực hành ; bây giờ các Bạn phải đi sâu một chút : Bạn là tôi, tôi là Bạn ; Thượng Đế là Bạn, Bạn là Thượng Đế ; thì các Bạn mới thấy rằng cái tinh thần phục vụ của các Bạn càng cao hơn, và các Bạn không còn thấy tuổi tác của các Bạn nữa : không có sự già nua, nhưng mà có ý chí là vô cùng !

Ý chí của các Bạn là thanh sạch cũng như hoa sen ở dưới bùn mà nó vẫn vượt lên khoe đời và đạt thành giáo điều để độ tha. Chúng ta cũng ở trong bùn vậy : trung tim điển quang của chúng ta là một hoa sen dâng Trời ; mà nếu chúng ta tu mà chúng ta quên cái chỗ đó, thì làm sao ta được, làm sao ta đắc ?

Cứ nghĩ chuyện “Ông Trời độ tui, Phật độ tui” ; té ra “Tui đi sai những vị đó làm việc cho tui sao ? Ngài đã độ một lần một rồi, ẩn tàng trong tâm chính tôi mà tôi còn che lấp Ngài ; tôi che lấp cái bàn thờ ngay chỗ ngực tôi đây nè, tôi che rồi tôi không có mở ra, tôi không có thắp đèn, tôi không có săn sóc nó !”

Cho nên, các Bạn trì niệm “Nam Mô A Di Đà Phật” đây rồi, một ngày nào đó, nửa đêm 12 giờ là đèn bật sáng hết, chúng sanh đều lo niệm Phật, lo công phu trong giờ giấc đó, không cần kinh kệ, không cần băng cassette để hỗ trợ cho các Bạn ! Lúc đó các Bạn tự đi rồi, tự lo rồi, săn sóc : chúng ta có ngôi chùa, có nhà thờ trong tâm ; có đầy đủ hết !

Chúng ta phải đi, nhiên hậu chúng ta mới có cái hạnh bồ thí : các Bạn không đạt, các Bạn làm sao bồ thí ? Ít nhất các Bạn phải đạt những cái gì trong tâm thức các

Bạn, các Bạn mới bằng lòng bổ thí !

Bổ thí cái gì ? Thanh điền các Bạn được, các Bạn chia sẻ cho người khác, ban thanh điền cho người khác, cầu nguyện Thượng Đế hỗ trợ cho mọi người đều đồng tiến như chúng ta đã và đang tiến !

Cái chiều thanh quang lớn rộng trong nội thức mà chúng ta không có cách xây dựng, thì không bao giờ hiểu được.

Cho nên, các Bạn đã tu, đã Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, tôi mới mạo muội nói cái này cho các Bạn nghe ! Cái này là bí quyết để mở những cái khuyết đạo mà đang bị kẹt trong tâm các Bạn : chỉ lấy trung tim bộ đầu làm điền tâm mới hiểu được những cái này.

Có hơi cao một chút, nhưng mà rồi các Bạn về, thực hành, sẽ hiểu lần lần những cái gì tôi đã và đang nói

cho các Bạn nghe : ý chí chúng ta là vô cùng, không còn lệ thuộc nữa ! Chúng ta nhìn hoa sen thì thấy chúng ta có ý chí tương đồng như vậy mà tiến bộ ; không có ô nhiễm !

Mà nếu quên ý chí là chúng ta bị ô nhiễm tức khắc, bị lôi kéo tức khắc, bị động tức khắc! Cho nên, nhiều Bạn tu ở đây thức tâm mới thấy rằng, “Tui bận rộn, bận rộn vì khối tóc trên đầu tui ; tui bận bận rộn vì hình vẽ đẹp của bên ngoài nó lôi cuốn tui !” Cho nên những Bạn đó lại tình nguyện vô hớt bớt cái tóc, “Để thử tui có thấy tui không ?” Nó cũng là cái phương pháp để nó thấy, và giữ vệ sinh cho nó, và đơn giản cho cuộc sống của nó ; nó thấy, và nó thấy nó có cơ hội vun bồi ý chí của chính nó.

Có nhiều người, “Tui đương có tóc mà tui hớt tóc, người ta cười ! Nhưng mà ý chí tui lúc nào cũng tươi

đẹp hơn tóc của tui : tui vun bồi ý chí của tui thay vì tui nuôi dưỡng một số mà tui không hiểu gì hết !” Cho nên những người đó họ lại phát tâm ra họ hớt tóc để họ tìm, chớ không phải cái đạo này buộc họ hớt tóc ! Không ! Cái ý chí của họ đang phát triển tới đó, và họ thấy rằng, “Tui cần nung nấu hơn, và tui cần sử dụng khả năng sẵn có của chính tui” ; cho nên họ tự động làm điều đó, chớ không phải cái, cái, cái môn phái này bắt người ta hớt tóc ! Không, tuyệt đối tôn trọng nhân quyền : ai thích gì, làm việc đó ; nhưng mà họ cứ giữ tâm mà thôi ! Họ không giữ tâm thì họ bị mất, mà họ giữ tâm là họ tiến ; họ chịu khám phá những gì của họ sẵn có thì họ sẽ đạt ; và họ không có chịu khám những gì sẵn có thì họ sẽ mất, và họ sẽ bị ngoại xâm, bên ngoài xâm chiếm vào nội thức và bây này, bây nọ lôi cuốn họ, họ không có tiến được !

Thì trong mấy chục năm làm con người tại thế, chúng

ta học biết bao nhiêu công chuyện : Định Luật Sinh, Lão, Bệnh, Tử ; chuyện ly kỳ trong nội tâm của chúng ta, những chuyện ẩn tàng trong nội tâm của chúng ta, chúng ta dấu diếm mà chưa đem ra bàn cãi với chúng sanh. Ngày hôm nay chúng ta tu, chúng ta có cơ hội dâng lên Trời để bàn cãi trực tiếp với Thượng Đế và tất cả những vị sáng suốt hộ độ cho chúng ta tiến hóa, để gỡ rối cho chính mình.

Cho nên, các Bạn đã đi đoạn đường đến đây cũng đã gỡ rối không ít ; nhưng mà từ đây trở đi còn nhiều việc rối ren nữa : tu càng cao thì càng thấy sự rối ren mình đã tạo từ bao nhiêu kiếp, bây giờ chính mình là người gánh vác và tháo gỡ những điều đó ; không ai trách nhiệm bằng mình : mình là người trực tiếp trách nhiệm những hành động mình đã làm : mình hại mình, mình phải cứu mình ; chớ không có ai cứu mình được !

Cho nên, phương pháp này nó đem lại cho các Bạn, và nó hỗ trợ cho các Bạn giai đoạn đầu : khi các Bạn lưu được Thanh Điền lên bộ đầu rồi, lúc đó các Bạn tha hồ học : giờ nào cũng có khóa, mà phút nào cũng có khóa, mà khắc nào cũng có khóa dạy các Bạn ; một tích tắc kích động là các Bạn có cơ hội thức tâm rồi.

Khi các Bạn cảm thấy làm Pháp Luân Thường Chuyển mà trong nội tạng của Bạn trống rỗng như Tòa Đô Sảnh, lúc đó, đụng tới một cái gì là Bạn biết liền, động tới là biết liền, chớ không phải đợi người ta giải thích ! Người ta giải thích cho mình biết là còn đang mượn gậy ; mà mình tự thức, lúc đó là mình tự đi, không còn mượn gậy nữa, mà mình có thể cho người khác mượn.

Không vì chúng ta, chúng ta đâu có vì người khác được ! Cho nên, các Bạn bây giờ tu giai đoạn đầu là

các Bạn đang vì Bạn đây, đang tu đây, đang mở cho Bạn ; rồi tương lai các Bạn mới đi mở cho người khác ; đăng lính làm chiến sĩ của Thượng Đế, phải có trình độ Thượng Đế mới nhận ; không có trình độ, Thượng Đế không có nhận.

Cho nên, các Bạn tu, người nào tánh nóng chùng nào thì sẽ bị đụng phải những sự bực tức mà để mở ra : đó là một cái kỹ thuật siêu nhiên cải tiến tâm linh ! Tu về Vô Vi nó có cái đó : không bắt các Bạn đóng khung, không bắt các Bạn đi theo cái đường lối nào ; để cho các Bạn tự do đụng chạm, rồi các Bạn tự thức ; lúc đó là Bạn mở đó ! Nhiều người tu nói, “Tôi tu, sao bây giờ nhiều chuyện quá ! Gia đình tôi lộn xộn quá !” Không phải đâu ! Mình đã tạo sự lộn xộn che lấp kiến thức sáng suốt của chính mình ; ngày nay mở ra thì thế nào nó cũng đụng cái chuyện ô trược đó, thì thế nào cũng có phản động lực ; mà sau cái phản động lực

đó, thấy chúng ta chiến thắng tâm thanh tịnh, cải tiến trong thanh tịnh ! Một cuộc cánh mạng tâm linh rõ ràng : xây dựng trong chu trình tiến hóa ; không còn lệ thuộc nữa.

Tất cả bao nhiêu tội lỗi, chính mình tạo, chớ không có ai tạo hết ; nhiều kiếp rồi, bây giờ sống trong tâm thức âm u không thấy bao nhiêu kiếp trước đã làm bậy, nhưng mà nó có đó, đâu có thấy ! Nó ở trong tâm thức ; nó ở trong cái chỉ tay của các Bạn, các Bạn đã làm bậy kiếp nào, nó cũng hiện ở trong chỉ tay ; rồi nó thể hiện ngay trong mắt, mũi, tai, miệng ; hình tướng của các Bạn đây là tội lỗi không !

Cho nên, các Bạn cứ tu thanh tịnh đi, hồi nào tới giờ các Bạn không có làm thầy tướng, mà các Bạn nhìn, biết người đó đã làm cái gì trong bao nhiêu kiếp sai lầm. Nhưng mà các Bạn chỉ có nói pháp mà thôi, không

được chỉ trích họ ; chỉ trích họ mà họ lùì là các Bạn sẽ bị tội !

Mà các Bạn độ cho họ, họ thấp được cái đèn lòng để họ tự đi, đó là các Bạn mới có phước : để họ thấp cái đèn lòng họ soi sáng những hành động sai quấy của họ, đó là các Bạn có phước ! Còn các Bạn chỉ trích thẳng họ, “Sai điều này, sai điều nọ,” là các Bạn có tội ! Mỗi người chúng ta có một tội ; ai cũng có tội tại thế ; không có người nào yên ổn đâu ; học cho hết sách cũng còn tội !

Cho nên, thức tâm mới giải tỏa được cái nghiệp tâm, là hết tội ! Muốn hết tội thì các Bạn phải tu, cố gắng tu để đóng góp thanh điền ở Bề Trên ; và các Bạn xuất hồn làm việc ; làm việc không ngừng nghỉ ngày đêm ; cái ngủ của các Bạn không còn nữa : nửa đêm kêu Bạn dậy cũng giải đáp tỉnh táo, chớ không có bao giờ giải

đáp trong tinh thần động loạn nữa. Lúc đó các Bạn mới là hết mê.

Ông Thánh không ngủ, ông Trời không ngủ, ông Phật cũng không được ngủ : ở cõi thanh nhẹ là luôn luôn ở trong thức ; bước ra khỏi thức là thành tà ma ! Không có ngủ ! Việc làm ngày đêm mới có phát triển.

Bây giờ các Bạn đang làm ngày đêm, mà mê muội không biết : “Tôi hưởng, tôi ngủ !” Không phải đâu ! Nếu mà các Bạn ngủ thì cái tim các Bạn hết đập rồi ! Bạn đang làm việc đó : nó nhảy “Bụp bụp, bụp bụp,” 24 trên 24, không có ngừng ; cho đến lúc Bạn thức toàn diện thôi.

Lúc đó các Bạn mới thật sự là Đấng Cứu Thế trong Tiều Thiên Địa này : lo cho nó, mở cho nó, khai triển cho nó, không còn cái “Ta” nữa nhưng mà sống trong cộng đồng Quang Thức ! Quang Thức là sự sáng suốt

hiếu biết cứu độ liên tục, kêu bằng “Quang Thức.”

Cho nên, đường đi nó không dài đâu ! Lui vào, lui nhiều chừng nào, nhịn nhục nhiều chừng nào thì sáng suốt sẽ bật mở chừng nấy. Nhịn nhục, mà nhịn nhục trong tinh thần thẳng hoa ; không phải nhịn nhục mà, “Tôi lười rồi tôi để ai muốn làm gì thì làm.” “Tôi lười, nhưng mà tôi cống hiến cái sự sáng suốt cho đối phương biết và đối phương tự thức.” Đó là nhịn nhục trong sáng suốt. Chớ không phải nhịn nhục rồi ai làm cái gì thì làm đâu. Không phải vậy. Mình tu, mình lui về cái sự thanh tịnh sẵn có của chính chúng ta, chúng ta mới cống hiến cái sáng suốt cho đối phương sự thanh nhẹ : biết mà không làm, nhưng mà không hại ; được độ cho chúng sanh ; độ, độ tha và tự độ mình ; hai bên đồng tiến nó mới có giá trị : được một mất một là không có giá trị ; đồng tiến mới là giá trị của cộng đồng Vô Vi.

Sự sáng suốt của Thượng Đế không bao giờ bị tắc nghẽn ; nếu tắc nghẽn và cho là không giải quyết được, cái đó là không phải chiến sĩ của Thượng Đế, và không biết Thượng Đế.

Người ta ép các Bạn lui tới cuối cùng, thì các Bạn nghi sao ? Chấp nhận ! Đó : bây giờ chúng ta xây dựng cái nhịn nhục để thăng hoa, là xây dựng : bỏ đời, qua đạo ; bỏ sự động loạn tranh chấp, mà qua luồng điện giải tỏa thượng thăng vô cùng ! Đó là đem lại sáng suốt cho người ta không ; đem lại sự sáng suốt cho mọi giới không ? Khi mọi người được gần chúng ta thì ta tỏa một vòng hào quang thanh nhẹ đó để độ tha.

Mà muốn có cái đó là phải dày công ! Các Bạn công phu là nhịn nhục đó chớ : lục căn lục trần có xúi biều bao nhiêu đi nữa, các Bạn cũng không ! Khép mình và lấy cái thức sáng suốt để quản lý nó, và cho chúng nó

theo một chiều hướng khai triển không ngừng nghỉ, không còn bị kẹt nữa ; đó là xây dựng đức nhĩn nhục.

Không phải tu thiền này ngu! Tu thiền đổi cái thể này qua cái thể khác ; mà cái thể đó là cái thể chỉ yêu thương và tha thứ, là Thanh Điện, ban chiếu cho khắp các nơi một lượt, chớ không có đợi tới giờ phút khắc, đợi người ta xin mình mới cho ! Cái đó là sai rồi : mặt trời đâu có đợi người ta xin mới chiếu ! Sáng là sáng cho tất cả. Mà mặt trời lệ thuộc của đấng Đại Từ Bi ; hỏi, Đại Từ Bi làm cái gì ? Còn chiếu vô cùng cho mặt trời, mặt trời mới làm việc được ! Chúng ta thấy không ?

Chúng ta từ đấng Đại Từ Bi mà giáng lâm xuống thế gian ; cái điểm linh quang này đang bị, đang, đang, đang chôn ở dưới đống bùn này, là cái thể xác ; mà điểm linh quang này được kêu gọi, mà không thức tâm

nung nấu trở về để hòa với Đại Linh Quang bên trên, thì uổng cho Kỳ Ba ! Kỳ này là kỳ chót ; mọi người phải học, mọi người phải chuốc lấy sự đau khổ và thức tâm ! Tình yêu, có tình yêu thất bại ; buôn bán, buôn bán có thất bại ; cái gì cũng đều bị, bị, bị cái sự thất bại cay cú và đau đớn hết trội trong cái xã hội của loài người hiện tại, mới có cơ hội thức tâm.

Cho nên, chúng ta luôn luôn phải lấy oán làm ân : ai đối xử với chúng ta không tốt là chúng ta nghĩ rằng Thượng Đế đến với chúng ta và giáo dục chúng ta, cho chúng ta cái quyền năng sử dụng khả năng sẵn có của chính chúng ta, là tha thứ và thương yêu ; chúng ta phải trở về vị trí đó làm việc đi : làm việc trong sự tha thứ và thương yêu mới xây dựng được tình thương và đạo đức.

Cơ hội rất nhiều : Thượng Đế dìu dắt chúng ta bất cứ

giờ phút khắc nào : “Phải lui về, lui về làm việc đi các Con, phải lui về !” Cho nên chúng ta phải lui về ; lui về thanh tịnh chúng ta mới làm việc được. Rốt cuộc các Bạn cũng phải tha thứ ; tại sao còn tranh chấp để làm gì ?

Chúng ta là người thiên, lập lại quân bình : hạ, trung, thượng phải quân bình. Đã bỏ công ra làm một việc, thì phải làm cho nó thành công ; đừng có làm nửa chừng rồi bỏ ; rồi nó cũng đi vô trong cái chỗ luân hồi, trầm luân trong cái khổ ải hiện tại.

Chúng ta đã biết biển yêu của Thượng Đế nằm trong chơn thức của chúng ta : Biển Yêu của Thượng Đế là Thanh Khí Điện ; pháp thủy của Thượng Đế là Thanh Khí Điện !

Mỗi ngày chúng ta đem Pháp thủy vô rưới tâm, rửa tâm cho sạch để tiến hóa !

Khi các Bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển “Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu,” ngộp, tức, chết bỏ ; thì các Bạn cảm thấy thế nào ? Tất cả những sự phiền muộn trong nội tâm nó đều giải tỏa, nó cảm thấy nhẹ nhàng ! Qua cái Pháp Luân Thường Chuyển mà các Bạn đã làm mà thành đạt được rồi, các Bạn thấy nó dễ chịu cho con người : tánh nóng chúng ta dần dần nó đi mất, và chúng ta thấy thương yêu mọi người.

Tại sao chúng ta lại trở, lúc ghét mà trở nên thương ? Vì sự sáng suốt nó bộc lộ trong nội tâm chúng ta rồi, chúng ta thấy đường đi rồi, chúng ta không có làm điều sai quấy ! Cho nên, chúng ta phải ban sáng suốt đó, ban ánh sáng đó cho tất cả chúng sanh. Cho nên, người tu đi nói, mọi người ta nghe, rồi về phải cố gắng tu ; chớ đừng có nói, “Tôi tới đó, tôi nói người ta nghe, vậy tôi khỏi tu, tôi đắc đạo rồi !” Chưa đâu Bạn !

Đắc đạo còn phải tu nhiều hơn ; đắc đạo, các Bạn biết xài hột xoàn thì các Bạn phải lo cho cái hột xoàn kim cương đó nó càng ngày càng lóng lánh, nó mới được ! Còn các Bạn thấy giá trị tâm thức của các Bạn là siêu diệu, hòa hợp với càn khôn vũ trụ, hòa hợp với Thượng Đế, thì các Bạn phải lo lắng cho nó nhiều, phải phục vụ nó nhiều, phải làm cho nó càng ngày càng sáng suốt hơn, để cho nó ban chiếu khắp nơi nơi ; thì Chủ Nhơn Ông mới được an lành.

Cho nên, cái thức của phần hồn là quan trọng lắm : tu càng cao, thấy càng bị nhồi quả nhiều, bị đập đổ nhiều, mới được khai triển.

Tất cả ở thế gian vật chất đã biểu lộ cho chúng ta thấy rồi ! Tôi thường nói, cái ly là đồng cát mà biến thành cái ly là cái chuyện khó khăn lắm, không ai tin được : ngày xưa, người ta nắm nắm cát, “Ta sẽ biến thành

cái ly phục vụ chúng sanh !” Ai mà tin ? Hồi xưa nói là, “Tương lai sẽ có phi cơ bay trên trời !” Ai mà tin ? Ngày nay chúng ta nói, “Tương lai tôi sẽ xuất hồn trở về nguồn cội !” Ai mà tin ?

Cho nên, tất cả bằng chứng của vật chất đã thể hiện rồi, chúng ta không còn từ chối mà lưu lại tại thế gian mà để tạo cái cảnh tranh chấp giết chóc mà không ai chết hết : giết bao nhiêu, còn bao nhiêu ; giết bao nhiêu, còn bao nhiêu : cảnh hỗn loạn đã thể hiện bao nhiêu kiếp tai thế gian rồi, nhưng mà rốt cuộc không đi đến đâu !

Thì chúng ta đang học cái gì ? Học cái siêu khoa học, Khoa Học Huyền Bí này, về phần hồn là khoa học huyền bí ! Từ cái các Bạn không thấy hồn, và các Bạn tu tới thanh tịnh các Bạn thấy các Bạn đi đây, đi đó, xuất đi ra, này kia, kia nọ ! Đó là thấy cái khoa học

huyền bí, có chớ ! Ngay trong giấc ngủ của các Bạn, các Bạn cũng thấy bay đi đây, đi đó : đó là cái khoa học huyền bí ! Rồi cái cõi khoa học ở đây nó còn biến chuyển từ việc này tới việc nọ ; rồi tương lai chúng ta đi khoa học huyền bí, chúng ta thấy cõi vô cùng nó còn tinh vi gấp triệu, triệu lần ở đây !

Cho nên, chúng ta học cái khóa này nó công chuyện nhiều lắm, các Bạn không có rảnh đâu ! Đừng tưởng “Tui tu thiên rồi tui an!” Làm việc rất nhiều : mỗi việc từ bản thể gồ ghề, tâm thức gồ ghề của Bạn, nó, nó, nó mới biến trở về nhẹ, ngắn gọn, thanh tao cởi mở, chớ không còn bị kẹt nữa.

Cho nên, cái nền văn minh nó sẽ cống hiến cho các Bạn cái gì nhỏ nhút và tinh vi nhút, chớ không còn cái chuyện gồ ghề như xưa nữa. Hồi xưa cái radio khác, bây giờ cái radio có chút xíu à ; các Bạn thấy không ?

Tương lai không cần xài radio nữa ! Có nhiều cái thay đổi mà chúng ta, bất ngờ mà không hiểu được.

Cho nên, cái óc con người tưởng tượng càng ngày càng chịu làm cho khối óc, thì Bề Trên càng chiếu, càng mở !

Mà chúng ta chịu làm cho phần hồn, thì phần hồn càng ngày càng tiến và càng xuất phát nhanh nhẹ hơn, không còn bị kẹt như trong cái thể xác gỗ ghè này : tưởng lầm, luôn luôn tưởng lầm xác là cái hồn ! Đó là lộn xộn rồi ! Xác là xác, hồn là hồn ! Xác là phương tiện, cho nên chúng ta bắt cái xác làm việc nhiều hơn ; làm nhiều, bằng lòng, chấp nhận, thì cái xác nó mới được nhẹ ; còn so đo, trì trệ, ngồi đó, thì cái xác nó mang bệnh : nó ứ đọng nó phải bệnh.

Mỗi đêm chúng ta biết Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, là để lo cho phần hồn, ngũ tạng ; lo những sự

chơn giác của cộng đồng tương lai sẽ về ngự nơi Niết Bàn thanh tịnh. Thì đã và đang lo : Đời cũng lo, Đạo cũng lo ; hai bên, các Bạn làm việc song hành để khai triển ! Thì các Bạn, người Vô Vi, đâu có rảnh ! Không rảnh đâu : làm việc rất nhiều ; cho nên mặt mày tươi tắn, bệnh hoạn lại ít ; mà lười biếng, thì bệnh hoạn lại nhiều !

Nhiều người tu pháp Vô Vi, lợi dụng tình thế, ngồi nhắm mắt hoài, không chịu làm việc ! Cái đó là sai ! Phải bắt cái thể xác làm việc, thể xác nó mới có cơ hội thức tâm : việc của nó, phải giao cho nó ! Việc của chủ nhơn ông thì chủ nhơn ông phải làm : về tu tịnh trì niệm là đi, đứng, phải nhớ cái điều đó ; đó là chủ nhơn ông phải làm. Còn thể xác phải làm việc cho thể xác, nó mới khỏe mạnh.

Cho nên, nhiều người tu rồi sanh bệnh, rồi, “Tôi phải

đi tập thể thao,” này kia, kia nọ ! Việc trong nhà các Bạn, từ cái quần, cái áo, cái ăn, cái ở, này kia, kia nọ, bắt các Bạn làm hết thì các Bạn cũng là người đi thể thao rồi ; biết bao nhiêu công chuyện ! Mà trong đạo pháp còn gia tăng những cái đường lối cho các Bạn thực hành cho cơ thể được an khương.

Nhung mà, nhiều khi tới đây học thì nó làm, mà về nhà, nó quên ! Hỏi tại sao nó quên ? Thì “Lo làm ăn !” Mà cái làm gì đâu, ăn cái gì đâu, mà “Lo làm ăn” ? Một ngày 3 buổi ăn không hết, mà nói, “Tôi lo làm ăn !” Ăn cái gì, mà làm cái gì ?” Hỏi ngược lại ! Không có ăn cái gì, mà không có làm cái gì hết ! Té ra, tạo khùng cho chính mình mà thôi ; rồi tâm bất an, lộn xộn ; rồi nghịch, thuận, bất minh, cuống cuống trong sự động loạn ; giải thoát không nổi, rồi sanh bệnh triền miên là vậy.

Cho nên, cái phương pháp học hiện tại của chính chúng ta là chính mình tự học, tự tu ; chớ đừng có chờ người ta học và người ta nói lại cho chúng ta nghe ! Những bạn đạo ở đây hiếu kỳ lắm : hỏi chớ, “Chị tu làm sao ? Chị thấy ông gì không ?” Chà, khoái lắm ; tới nghe ; nhưng mà mình không làm ! Ta lo cái thân phận của ta đi : nhiều kiếp tội lỗi rồi, trì trệ rồi, bây giờ phải làm mới gỡ rối cho chính mình ; rồi mới đi tới chỗ Thần, Tiên chớ ! Chớ tiếng Thần Tiên ; chỗ ngu muội là không biết gỡ rối !(cười)Biết gỡ rối, đâu còn ngu muội nữa ! Thấy không ? Cái chuyện dễ, không chịu làm ; mà kiếm chuyện khó chơi không hà : có ông nào xuất hồn, chạy tới lắng nghe, “Cha, Ông hay lắm,” này kia, kia nọ ; rồi cái, lợi dụng, “Ông soi căn tôi cái coi ?” Đó ! Mà người ta soi, người ta nói thiệt, mình chịu không ? Mình không chịu ! Người ta nói, “Mày, hồi xưa làm thằng ăn cướp.” “Trời ơi ! Tôi mà ăn cướp hả ?” Không tin ! Không tin, mà cũng kêu người ta

soi căn ! Cái hiếu kỳ không ? Cái hiếu kỳ nó làm cho mình trì trệ và không phát triển được, mà không biết ; thiếu thật thà với chính mình !

Mà mình thật thà với chính mình, mình thấy rằng, “Tôi hư rồi ; tôi thật sự hư rồi : tôi có trí khôn rõ ràng, tôi thông minh rõ ràng, mà tôi hội nhập trong cái thể xác eo hẹp này, tôi tức, không làm việc được ! Rồi bây giờ tôi muốn giải thoát ! Để chi ? Để tôi làm việc nhiều hơn, tôi sáng suốt hơn, nhanh nhẹ hơn, thông minh hơn ! Tôi phải dày công chớ ! Ai làm cho tôi, mà tôi cứ nghe tin này, tin kia, tin nọ ; mà không có làm cho tôi ? Phải tôi là người lường gạt tôi không ?”

Người ta nói, “Cục sắt của Anh là Anh có thể, à, đun nó đi, đun bao nhiêu ngàn độ, rồi Anh sẽ thành thép !” Mà không chịu làm ; mà cứ nói, “Cái đục kia tốt hơn

cái đực này !” Mà cái đực này không chịu chế, không chịu làm, thì đâu có phục vụ được người ta ? Tinh thần phục vụ không có ! Tại vì nghe theo và hiểu kỳ, động loạn và không chịu tự thức, không chịu tự tu !

Rồi so với vị thiêng liêng này, vị thiêng liêng kia, vị thiêng liêng nọ ! Mình là thiêng liêng, mà chưa biết, mà nói vị thiêng liêng nào ? Mình cũng là thiêng liêng, mà ăn nói ngu ngốc ; mà người ta thông minh hơn mình, tại sao mình không chịu nghe cái sự sáng suốt đó để mình xây dựng sự sáng suốt sẵn có của chính mình ? Mình thấy họ thiêng liêng mà họ sáng suốt, “Tôi cũng thiêng liêng, tại sao tôi thiếu sáng suốt ? Tôi phải cố gắng tu để cho tôi có sự sáng suốt ; tôi đâu có thua họ !” Phải không ? Không có bị kẹt !

Cái chuyện rất dễ mà không chịu làm. Rồi cứ sợ, à, sợ mất thì giờ ! Rồi nó đem thì giờ đem xài phí không

hà : thị phi nói chuyện người ta, nói dóc đủ chuyện, nói chuyện thiên hạ không, không hà ! Không biết nói chuyện của mình, mà không biết vạch cái tội lỗi của mình và để xây dựng cho mình, cho cộng đồng như sinh của mình tiến ! Chỉ vạch cái tội lỗi cho họ, cũng như là thấp đèn dẫn họ đi ! Họ đi tới đích, mà mình không tới, mình còn bơ vơ ở đây !

Cho nên, phải bỏ công tu ! Các Bạn bây giờ ý thức rồi, hiểu rồi ; bỏ công tu, làm thình đi, để sửa mình ; làm thình để lắng nghe những sự sai lầm của chính mình. Rồi mình tự sửa thử xem ? Sửa được một việc thì mọi việc sẽ được ở tương lai ! Cho nên, chúng ta không chịu sửa thì lúc nào chúng ta cũng bị ở trong thế sai lầm mà thôi, không có phát triển nổi.

Cho nên, hôm nay là ngày thứ ba ; Bề Trên cũng gia tăng phần điển cho các Bạn để các Bạn học. Rồi đây,

để nghe lại những cuốn băng này, rồi tham thiền, rồi để ý thức sự sai lầm của chính mình, và trở về với chính mình, và sống với Thượng Đế : chính Ngài là ở truyền cảm trong Thanh Khí Điền, chuyển chạy trong não hóc thâm tâm của các Bạn, từ chơn tới tà cũng có sự hiện diện của Ngài : sự thối tha nhứt trong cơ tạng của các Bạn mà các Bạn không dám nhìn, không dám nghĩ, chính Ngài cũng có sự hiện diện ngay trong đó : Thanh Khí Điền của Ngài chuyển hóa khắp các nơi, sống động vô cùng để hỗ trợ cho tâm linh của các Bạn tiến hóa.

Cho nên, cộng đồng của Tiểu Thiên Địa này không nhỏ, không ít đâu ; rất đông ! Các Bạn trì trí trở về, rồi các Bạn sẽ học hỏi những cái gì, những lệnh của các Bạn đã đưa từ nhiều kiếp, chúng sinh đã thuận theo các Bạn mà làm ; nhưng ngày nay không kết quả, vì Chủ Nhơn Ông chưa thức mà thôi. Bây giờ, tu cho

đến nỗi chủ nhờn ông thức tâm rồi, chủ nhờn ông mới nhìn nhận cái tội lỗi mà đã tạo cho lục căn lục trần công cao ngạo mạn, đồ kị tỵ hiềm ; mà trở lại khuyên chúng nó ăn năn và lập lại đời mới, Tân Dân Thánh Đức trong tiểu thiên địa của chính Bạn.

Cho nên, cố gắng thực hành đi, sẽ thấy ; chớ đừng có nghĩ cái chuyện, “Tân Dân Thánh Đức, tôi phải đi về Việt Nam !” Đừng nghĩ vấn đề đó ; sửa mình trước đã, rồi về Việt Nam hay đi xứ nào là một việc, vì các Bạn thiếu thanh tịnh, trình độ không có, thì tương lai các Bạn sẽ đi vào cái chỗ khổ cực, khốn cùng

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên